

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Φοβερός άγων διεξάγεται μεταξύ του συμπολιτευομένου τύπου και του αντιπολιτευομένου, κατηγορούντος εκείνου τουτον ότι εκ συστάσεως συνταράττει την πολιτείαν διά ψευδών διαδόσεων.

Νομίζομεν ότι υπό ζωολογικήν και φυσιολογικήν έποψιν έχουν όλίγον άδικον οί αντιπολιτευόμενοι.

Έπειδή αύτοί καθ' όλην την παρατεταμένην μονοκρατορίαν του άρχηγού των κ. Κουμουδούρου έτρέφοντο όχι μόνον διά τόν καθημερινόν των, άλλ' έστοίβαζον τροφάς εις τόν στόμαχόν των και διά τόν μέλλον ώς έφεδρείαν, δύνανται νομίζομεν να μιμηθούν την τάξιν εκείνην των ζώων τά όποια άμα έγκύψουν τά πρώτα φύχη παχειά παχειά και με υπερπληρωμένον τόν στόμαχον παραδίδονται εις ύπνον διαρκούντα όλον τόν χειμώνα, έγείρονται δε έκ του μακαρίου αύτου ληθάργου άμα τή πρώτη άνατολή της άνοιξεως λιγνά και κατεσκληνότα.

Φρονούμεν ότι οί κύριοι κουμουνδουρικοί μπορούσαν να κοιμηθούν μέχρι του Νοεμβρίου, άφού έβρίψαν τόσο φαγή εις τόν κοιλιοφυλάκιόν των.

Όλιγώτερον δίκαιον έχει διά να φωνάξη ό Σιβιτανίδης του «Τηλεγράφου» όχι μόνον διότι ώς παχύς δύναται ν' άνθίξη πλειότερον εις την πείναν, τρώγων έκ του ίδιου του λίπους, αλλά διότι επί της βασιλείας του είχε κάμει εις τόν Δημόσιον Ταμείον τά άριστοτεχνικώτερα μακροβούτια.

Διάλογος έν Φαλήρῳ κατά την παράστασιν των *Ληστῶν*:

— Τί παγωμένη παράστασις είναι αύτή;

— Ούφ! άδελφέ, τόση ζέστη και την ήθελες να μήν είναι παγωμένη;

Περί της κυρίας Λασάλ έν μέσω του λοιπού φαληρικού θιάσου ήδυνάτό τις να ειπή ότι είναι άηδονάκι (ζεπεταρόνι) ύπερ έχασε τά νερά του έν μέσω *άηδονόρων* (ήηδών όνων).

Άλλος διάλογος περί της φωνής της όξυφώνου Λασάλ:

— Η φωνή της μοιάζει μισή μερίδα καλού φαγητού.

— Και μισή μερίδα του Ξενοδοχείου του Φαλήρου!

Και άλλος:

— Σ' της ψηλαίς φωναίς τόν σακατεύει.

— Τί τά θέλεις, ή φωνή της είναι παγόνι χωρίς ούρά.

Τόσον άχρεία ύπῆρξεν ή εκτέλεσις των *Ληστῶν* προχθές εις τόν Φάληρον, ώστε εις έλεγε:

— Δέν βλέπω πλέον *Ληστές*, κάτι άλλο παρά *Ληστές*.

— Φίλε μου, τούς *ελέηστευσαν* οί ήθοποιοί, γιά τούτο δέν βλέπεις τίποτα.

Ό κ. Είρηναίος Άσώπιος περί της πλατείας του Συντάγματος έν ώρα του περιπάτου:

— Είναι πλατεία *παλμῶν* δι' όσας άντικρύζει τις καλώνάς και *παλμῶν* δι' ούς κινδύνους διατρέχει να πατηθῇ από τάς άμάξας.

ΕΝΑ SCONCERTO.

— Τί είν' έδῶ, κύριε θυρωρέ;

— Sconcerto (sic).

— Μᾶς δίνεις ένα εισητήριο.

— Κοπιάστε χωρίς εισητήριο.

— Εύχαριστούμεν!

— Τό μπαστούνι σας, παρακαλώ.

*

— Πώς δέν άρχίζουν;

— Περιμένουν φαίνεται τόν πρωθυπουργόν.

— Ά! να ό κύριος Μαυροκορδάτος.

I.

— Σοῦ, σοῦ, σοῦ!

— Προσοχή! Άρχίζουν!

[Υψοῦται ή αύλα'α.]

II.

— Μπᾶ! 13!! κι' ό μαέστρος Κοντονίνης 14! Όλο βιολιά και βιολοντσέλα.

— Τί παίζουν; Μπᾶ! έτελείωσαν πλᾶ! πλᾶ! πλᾶ! παλαμάκια.

III.

— Μπάμ! μπούμ! μπρρρρ! τζοῦν! τζάν! τζών, ζών, ζοῦν... βρρρ, βζζζ και τσάκ! έσπασεν ύπό τά γρονθοκοπήματα της μαθητρίας του Μακαρόνη, δεσποινίδος Άλικάν-τη μία χορδή του κλειδοκυμβάλου! Tel maltre tels élèves.

— Τί έπαιξε;

— Δέν 'ξέρω!... Δέν έχω πρόγραμμα.

IV.

— Μιάου! Νιάου! Νιχ, νιχ, ά! ά! ώ! σκάλα ρε μι φά σόλ λα σι ντό! και έδυσεν ό άστήρ Σεμέλης Τρέσελ σύρων εις την ούράν του ως βοηθόν την Καλχάνην! Κράκ! κράκ! χειροκρατήματα, εύγε και τά άλλα.

V.

— Άαααχ! ώοοοχ! Τί νόστιμο και τί *Μελαγχολικό* τραγουδι που λέγει αύτό! Πᾶ, βοῦ, γά, δι, και ζώ, νι, πᾶ!... Addio μοσχοκάρυδο!... Εύγε! εύγε!

VI.

— Μωρε τόσφ μικρά παιδι να 'χη τόσφ μεγάλο όργανο! Παίξ' τόν λοιπόν, τόν κομμάτι σου, σπιθαμιαίε μου βιολοντσελίστα de l' avenir! Ζίν, Ζίν, Ζίν! Bravo, Κοντοβέργερ! Bravo, άκομπανιατόρε Νικολάρα.

VII.

— Βρέ! τί φοβερός αύτός ό Μωῦσῆς που θά ήτον! Όλο θυμός, άντάρα, βροντή, άστραπαίς και πάλιν θυμός. Γελά κύτταξε τόν μικρό Ριτσάκη γροθιά που τραβά του Πιάνου!

— Κι' αύτός μαθητής του Μακαρόνη.

— Ε! τάκα, τάκα, bravo κι' αύτου.

VIII.

— Μπᾶ! ένας με φλογέρα! φλοῦ, φλοῦ, φλί, φλί! Μωρε αύτός δέν χωρατεύει! και που να ζεσταθῇ τόν φλάουτό του. Παίζει καλά. Εύγέ σου Σχιζα!

IX.

- Πάμε ;
 — Στάσου ν' ἀκούσουμε καὶ τοὺς δυὸ μὲ τὴ Λύρα.
 — Πῶ ! πῶ ! τί Πιάνο ξεκουρδισμένο ! τί βιολιά ξεκουρ-
 δισμένα ! . . .
 — Ξαμολαρίσθηκαν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴ ζέστη . . .
 — Μωρὲ δοξαριὰ 'ποῦ σοῦ τραβᾷ ὁ Κλωδῖος ! Μωρὲ τέρ-
 τσαις 'ποῦ σοῦ κάνει ὁ Ἀβραλάμπης. Μοῦ φαίνεται μόνον
 πῶς δὲν νοιώθουν τί παίζουν . . . Stop !
 — Μήγαρ νοιώθει ὁ δάσκαλος τοὺς Κοντονίνης ;
 — Ἔ ! τοῦκ, τοῦκ, τοῦκ, bravo κι' αὐτῶν ! Ἄλλος !

X.

- Μπα ! πότε 'φόρεσε τὴ βελάδα ; τώρα ἦτον ἐδῶ μαζὶ
 μας. ὦ ! ὦ ! φωνὴ μπάσο 'ποῦ σ' τὴν ἔχει ! Ἀπάνω του,
 Καποράλο-Bók ! θὰ σ' ἐπισκιάσῃ σ' τὰ σαλόνια. Τὰ 'μάτια
 σου τέσσερα μὴν πέσης στὴ *Λίμνη* τοῦ Τραϊανοῦ. Τικ, τικ,
 τικ ! εὔγε καὶ τοῦ Μπάσου μας.
 — Οὐφ ! Ὁπαρέθηκα ! Τελειώνετε !

XI.

- Κουκουρίκου ! Κρά, κρά, κρά ! Σ' τ' ἄρματα ὄλαις αἱ
 μελανόξανθαις, αἱ λιγνοπαχουλοῦλες, αἱ κοντόμακραις, αἱ
 μακροκοντοποδαροῦσαις καὶ μακροκοντομαλοῦσαις. Ἐμπρὸς
 μικρά καὶ μεγάλα χρυσᾶ ! Ἔνα coro ! ἔνα coro ! Avanti
 prima donna assoluta, comprimaria, contralto, sopani,
 mezzo soprani ! Κουκουρίκου ! Κρά ! Κρά Κρά ! Κρά ! A-
 vanti, γενικὲ ἀκομπανιατόρε Μακκρόνη, βρόντα το, Πιάνο
 avanti tutti, μπάμ, μποῦμ, σβράν, σβροῦν, τζάν, τζοῦν,
 βρρρρ,μπρρρ,βζζζ ! Ὁχου κι' ἄμάν ἄμάν, ἦταν Κολοκυθένια !
 — Ζήτω ! εὔγε ! bravo ! τάκα, τάκα, πλά, πλά, τὰμ,
 τὰμ, τὰμ, bravo ! καὶ τοῦ χρόνου !

XII.

Tutti—Finale.

- Ζήτω καὶ τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου !
 — Ζήτω καὶ τοῦ Ἐφόρου !
 — Ζήτω καὶ τοῦ γραμματέως.
 — Ζήτω καὶ τῶν διδασκάλων !
 — Ζήτω καὶ τῶν βοηθῶν !
 — Ζήτω καὶ τοῦ καυμένου τοῦ θυρωροῦ καὶ τῆς γυναί-
 κας του !
 — Ζήτω καὶ τῶν παιδιῶν του !
 — Ζήτωωωωω !!!

(Ἐξ Ἑφημερίδος.)

Υ. Γ. Ζήτω καὶ τοῦ Ἀἰᾶ ποῦ τὰ 'γράψε στὴν Ἑφη-
 μερίδα, Ζήτω του ! *

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ Ραῦμόνδος Λούλλιος, σοφὸς τοῦ ΙΓ'. αἰῶνος, ἔγραψε
 τετρακισχίλιους τόμους διὰ νὰ πείσῃ τοὺς Μωαμεθανοὺς
 ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία, δὲν ἔπεισε δὲ
 κανένα.

Ὁ ποιητὴς Ἀντωνιάδης ἔγραψε τετρακοσίας χιλιάδας
 εἰχλῶν διὰ νὰ πείσῃ τοὺς νεωτέρους Ἑλληνας ὅτι εἶναι
 ποιητής.

Εὐτυχέστερος ὅμως τοῦ Ραῦμόνδου κατώρθωσε νὰ πείσῃ
 αὐτὸς ἓνα . . . φαρμακοποιὸν, τὸν κ. Ἀφεντούλην.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΧΕΡΗΝ.

Τώρα ποῦ γράφτηκες καὶ σὺ καυμένη Χρυσοχέρη
 Συνδρομητὴς μου πρόθυμος σὲ κάποια ἀγγελία,
 Τώρα ὁ χάρος ἄπλωσε τὸ ἄπονό του χέρι
 Καὶ σ' ἄρπαξε... καὶ μ' ἄφησε ... εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα.
 Ἦξευρα πῶς ὁ θάνατος ἀπλώνει ὅπου δὲν πρέπει,
 Ν' ἀπλώνῃ ὅμως δὲν πιστεύα καὶ στοῦ φτωχοῦ τὴν τσέπη.

Ἄχ ! χάρε ἄρπαζε ἂν θὲς μονάχα τὴν ψυχὴ μας,
 Ὅμως μὴ γίνεσαι ληστής, μὴν κλέφτης τὸν παρὰ μας.
 Εἶναι σκληρὸ πολὺ σκληρὸ, σὰν σθύνῃς τὴ ζωὴ μας,
 Μὰ σὰν μᾶς πέρνῃς τὸν παρὰ...καὶ ζοῦμε...συφορὰ μας !
 Χάρε, μὴν εἶσαι πλούσιος, ὁμογενὴς μὴν εἶσαι
 Καὶ θὲς νὰ ζοῦμ' ἐμεῖς φτωχοὶ χωρὶς νὰ συγκινῆσαι ;

Ἀ ! Χρυσοχέρη αὐτοῦ ποῦ πᾶς, νὰ μὴ μᾶς λησμονήτῃς
 Ποῦ τόσο σ' ἀγαπήσαμε στὸν κόσμ' αὐτὸ τὸν ψέφτη,
 Καὶ πὲ στὸ θάνατο αὐτοῦ ποῦ θὰ τὸν ἀπαντήσῃς
 Π' ὅταν μᾶς κλέφτῃ τὸν παρὰ καὶ τὴ ζωὴ νὰ κλέφτῃ
 Καὶ μὴ ξεχνᾷς,—ἂν κάποτε τύχῃ νὰ μ' ἀνταμώσῃς
 Πῶς ἂνα φράγκο μοῦ χρωστᾷς καὶ...θαμοῦ τὸ πληρώσῃς—

De Cock.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Φίλος του λέγει εἰς τὸν De Cock ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι» :
 — Πάμε νὰ μὲ τρατάρῃς.
 — Ἔχω φτώχϊαν ἑκατομμυριοῦχορ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ De
 Cock.

Εἰς ὥρολογιοποιὸν τοῦ Μεσολογγίου ἔδωκε τις τὸ ὥρολό-
 γιον του πρὸς διόρθωσιν.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὁ ὥρολογιοποιὸς ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε τὸ
 ὥρολόγιον τοῦ δίδει καὶ κάτι ἄλυσιδίτσαις, κάτι τροχοὺς,
 κάτι ἄλλα ψιλὰ πράγματα.

— Τί εἶναι αὐτὰ, τὸν ἐρωτᾷ ἑκπληκτος ὁ πελάτης του ;
 — Περισεύματα τοῦ ῥωλοιοῦ σας ! ! !

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΡΒΕΡΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ
ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ

Μετάφρασις Π. Χαλκιοπούλου

N. ΚΑΜΠΑ
ΣΤΙΧΟΙ

Τιμᾶται νέας δραχμῆς.